

Tâm Tình Tây Bắc Seattle Tháng 7-2019

Mùa Hạ ở Hawaii

Bà Helen vừa nói chuyện với ông Mike, chủ vườn lan Island's Orchid xong. Buông điện thoại ra bà thở dài đánh sụt một cái, rõ ràng là bà không được vui, lại còn có vẻ bực mình nữa. Bực mình là phải, vì bà có nói gì thì nói, ông Mike không chịu làm theo ý bà muốn. Bà đâu có đòi hỏi gì nhiều đâu, chỉ còn hai tuần nữa bà có một cái tiệc lớn, khách mời tính ra cả hơn một trăm người. Thức ăn đồ uống đã thu xếp xong đâu vào đấy, cái khoản trang hoàng quanh khu khuôn viên là nơi chỗ các vị khách mời sẽ ăn uống trò chuyện cũng đã gần xong. Chỉ còn cần mười cây lan đẹp mua của ông Mike nữa là xem như bữa tiệc của bà sẵn sàng, cho nên bà muốn một cái hẹn gấp đến vườn của ông vào ngày thường thôi mà ông ấy cứ từ chối, nói là không cách nào làm được.

Bà đã cho người quét dọn, tỉa cây, xén những chậu cây ngay ngắn đâu vào đấy rồi, chờ mười chậu lan *Grammatophyllum multiflorum* để bày ở cạnh những chiếc ghế bành làm bằng mây, kê trên sân gạch, để khi khách khứa có ai mệt mỏi, không thích đứng nữa, có thể ngồi xuống những cái ghế này ngắm những cây lan được bày bên cạnh, nhấm nháp chén rượu hay ly nước. Bà gọi ông Mike muốn một cái hẹn riêng với ông vào buổi sáng ngày thứ năm để bà đến vườn ông, có thì giờ chọn kỹ cho được những cây đẹp và đều nhau, mà ông này cứ khăng khăng nói là mùa hè ông bận lắm, bà nên đến vào ngày thứ sáu hoặc thứ bảy, hai ngày mà ông mở cửa bán lan, chứ mấy ngày kia ông không thể tiếp riêng bà được. Sự bực bội của bà là vậy.

Bà Helen là khách hàng quen thuộc của ông Mike đã mười mấy năm nay. Bạn đến đâu thì bạn, tháng nào bà cũng phải ghé vườn lan của ông ít nhất là một lần,

dù bà đã luôn luôn nhắc ông là khi nào có lan lạ và to, và đẹp thì làm ơn bỏ ra vài phút gọi cho bà biết ngay, và để dành đây cho bà, chờ đến thứ sáu là bà sẽ đến, ưng ý thì bà mua, còn không thì ông Mike hãy bán cho người khác. Dặn thì dặn vậy chứ bà cũng sợ là ông này bận trăm thứ chuyện rồi quên đi, nên lâu lâu bà cũng phải ghé qua vườn, đi một vòng vườn lan của ông ta cho yên chí. Ngoài cái liên hệ thân thiết của người mua kẻ bán hai người còn xem nhau như bạn. Thân lắm, thậm chí có vài người bạn đa nghi còn nghĩ là giữa bà và ông Mike đã có sự gì thân

[kip ictor.pw](http://kipictor.pw)

mật xảy ra rồi, vì ông Mike thỉnh thoảng mang lan đến giao ở nhà bà khi mà bà mua những cây thật lớn, xe của bà không chở nổi, và bỏ lan vào chậu, bày ở chỗ nào bà muốn, xong đâu đó rồi còn ở lại ăn cơm trưa với bà, nhiều lần lắm rồi chứ không phải một hai lần. Cái việc mang lan đến vườn cho bà Helen rồi quanh quần trong vườn của bà ông Mike làm nhiều lần lắm rồi chứ không phải chỉ một hai lần.

Hai người thân thiết với nhau đến thế, bà Helen thì giá lan bao nhiêu bà cũng chịu trả, miễn là cây lan đẹp và to theo ý bà, ông ta nói bao nhiêu là bà trả như vậy ngay, không kỳ kèo. Đây không phải là lần đầu tiên bà mua một mớ lớn như thế. Bà thích mở tiệc tùng mời bạn đến nhà xem lan xem vườn của bà, đó là lúc bà bỏ ra một món tiền mua lan trang hoàng trong vườn cho bữa tiệc tặng thêm phần hấp dẫn. Bà còn có thêm một tật lớn nữa là về sự chơi lan thì bà không muốn ai hơn bà, khi đến vườn của người này người kia, bà thấy họ có những cây lan đẹp mà bà chưa từng có, là bà vội vàng phải tìm cho ra tên của cây lan đó, bằng cách moi móc cây lan để tìm cho ra cái bảng tên của nó, rồi lấy sổ tay, lấy bút ra ghi kỹ càng. Không có bảng tên là bà phải hỏi người chủ cho bằng được. Có tên lan rồi là bà lấy điện thoại gọi ông Mike, bắt ông này tìm được cho ra loại lan đó cho bà, ở cuối cuộc điện đàm lúc nào cũng chấm dứt bằng một câu:

“Năm mươi cây gì cũng được, càng lớn càng tốt, ông đã biết rồi đấy, tiền bạc không thành vấn đề đối với tôi.”

Bà làm nghề môi giới bán nhà nên có dịp được thấy nhiều khu vườn đẹp, nhiều giống cây giống lan lạ và hiếm. Có lần bà thấy một bụi lan vũ nữ hoa màu vàng gắn trên một cành sồi cổ thụ nằm la đà ngang tầm mắt, chỉ có một bụi lan thôi mà màu vàng nổi lên cả một góc vườn, vì giữa đám lá xanh um như những lưỡi kiếm chìa lên trời là hơn hai chục cành hoa màu vàng rũ xuống, mỗi cành dài từ một mét rưỡi đến hai mét, bà bị bụi lan hấp hồn tức khắc. Chưa bao giờ bà thấy một bụi lan vũ nữ đẹp huy hoàng như bụi lan này. Bà chụp ảnh, gửi cho ông Mike ngay. Ông trả lời đó là lan *Oncidium baueri* hay là *Oncidium altissimum*. Bà nói bà mê cây lan mà bà chưa từng thấy này quá, ông Mike có bao nhiêu cây lan này bà cũng mua hết. Ông Mike nói là hiện giờ trong vườn ông chỉ có ba cây, nếu bà muốn thêm nữa thì ông sẽ tìm thêm cho bà. Bà đồng ý với ông Mike, bà mua ba cây *Oncidium baueri* của ông Mike trước. Rồi sau đó nửa tháng sau ông Mike chở đến nhà bà mười cây nữa. Bà mua hết vì mười cây lan vũ nữ đợt sau này ông Mike lần lữa ở đâu ra mà những cành hoa của nó dài cả hai mét rưỡi, đẹp hơn cả bụi lan bà thấy ở vườn người lạ, đẹp hơn cả ba bụi lan của ông Mike. Chuyến đó chỉ cần bỏ ra hơn hai ngàn đô la mà bà được một dàn lan vũ nữ không ai có. Cái dịp bà tậu được những có bụi lan vũ nữ này, bà không có một cái sinh nhật nào để lấy cớ mở tiệc mà khoe lan, nhưng bà cũng mở một buổi tiệc và lấy tên lan đặt cho bữa tiệc này.

Garden.org

Hôm ấy bà có cả năm chục người đến dự tiệc *Oncidium baueri*, ở bữa tiệc bà mặc cái sundress màu vàng, dưới đất thì màu áo vàng của bà bay lượn giữa những đám cây xanh, trên không thì bao nhiêu cánh hoa dài từ một mét rưỡi đến hai mét rưỡi mang đầy những cánh hoa vàng nhảy múa trong nắng. Ai đến dự tiệc thấy đám hoa vũ nữ của bà đẹp như vậy cũng sững sốt. Các cô các bà thì quên cả ăn uống, cứ chụp ảnh hết chỗ này rồi đến chỗ khác, đủ mọi góc cạnh với đám lan lá lướt. Hôm ấy buổi tiệc kéo dài cho đến khuya, khách khứa mới chịu ra về. Nhiều người nói là chỉ thích ngồi uống nước ngắm đám lan vũ nữ này cũng làm cho họ quên mất cõi đời nhộn nhịp ngoài kia. Sự thành công của buổi tiệc hôm đó làm cho bà Helen vui hết mấy tháng.

Có một lần nữa bà mua được của ông Mike mười mấy cây *Dendrobium glomeratum* hay cũng gọi là *Dendrobium sulawesiense*. Thường thì loại lan gốc gác từ New Guinea này cây nào cũng cao nghều nghệu cả hơn một mét rồi. Kỳ đó ông Mike tìm ở đâu ra cả chục cây lan này, bụi nào bụi nấy có cả hai chục cành dài đến một mét rưỡi. Những chùm hoa tím treo trên những cái cành dài trông quyến rũ làm sao, lan to, lạ và hiếm như thế nên ông Mike đòi đến 150 đôla một bụi. Bà chịu lấy hết vì những cây lan đẹp quá.

Seattle Orchids.com

Bà muốn bà độc quyền làm chủ hết những cây này, bà không muốn một cây lan này lọt vào tay người khác, vào dịp có những cây hoa đẹp này đúng vào ngày sinh nhật của bà. Hôm mở tiệc bà mặc áo hở cổ màu cánh sen đậm cho hợp với màu hồng ngả qua tím của những cánh hoa màu tím của những chậu lan *Dendrobium sulawesiense*. Một lần nữa khách khứa đến tiệc của bà không ngăn được những lời khen ngợi bà và những cây lan khéo chọn của bà. Từ những buổi tiệc mà bà có cơ hội phô trương nhiều cây lan quý, bà Helen đã nổi tiếng là người có nhiều cây lan lớn và đẹp nhất trong vùng, từ Honolulu đến Kapolei của hòn đảo Oahu ai nói đến bà Helen là cũng phải nhắc đến bộ sưu tập hoa lan quý của bà.

Buổi tiệc sắp đến này bà có chương trình sẽ tìm cho bằng được mười bụi *Grammatophyllum multiflorum* mà bày trong vườn kiêu này cho các bạn của bà phải xuýt xoa khen ngợi như lần bà có tiệc *Oncidium baueri* và tiệc của *Dendrobium sulawesiense*. Bà đã nói chuyện với ông Mike cả tháng rồi, ông hứa là sẽ tìm cho bà và hai hôm trước ông đã gọi cho bà biết là đã tìm được mười cây cho bà thứ sáu bà đến xem có vừa ý không thì mua. Bà năn nỉ xin ông cho đến vào hôm thứ năm để xem lan mà như đã nó ở trên, ông nhất định không chịu. Thường thì ông Mike chiều bà lắm, ở đây cũng có vườn lan Kawamoto, có biết bao nhiêu loại lan đẹp, họ cũng chiều khách, nhưng có giới hạn, chứ không hết lòng hết sức với bà như ông Mike. Vì thế cho nên bà muốn lan loại gì thì chỉ cần kêu réo ông Mike mà thôi. Nếu có dịp đi những vườn lan khác, bà chỉ đi ngắm lan qua loa cho biết rồi, thích loại nào thì bà về giao cho ông Mike cái tên của cây lan đó, rồi nhờ ông ta tìm cho những cây lan loại đó, nhưng phải thật lớn và thật đẹp. Vườn lan của bà không chứa những cây lan nhỏ bao giờ. Vì đòi hỏi gì cũng được nên bà gần như chỉ biết đến vườn lan của ông Mike thôi. Người mua trung thành với người bán đến thế mà kỳ này ông ta lại chẳng làm vừa lòng bà.

Còn một điều nữa là bà Helen định ninh nghĩ là ông chủ vườn lan ly dị vợ này khi nào mà chẳng thèm muốn, mơ ước sắc đẹp và thân hình của bà, cứ tưởng là khi bà đề nghị hẹn riêng đến vườn là thế nào ông Mike cũng vội vàng đồng ý để mượn dịp này mà được ở gần bà. Ý tưởng này luôn luôn có trong đầu bà Helen, nên khi ông Mike từ chối không cho bà cái hẹn riêng như bà muốn là bà nghĩ ông này hôm nay không điên cũng khùng thì mới đối xử không được lịch sự với bà như thế.

Vẫn còn bực mình, bà cầm điện thoại gọi bà Mai là bà bạn chơi lan với bà. Bà quen bà Mai khi bà này mới dọn đến đây. Bà Helen làm môi giới cho bà Mai mua một cái nhà thật xinh xắn, có vườn rộng ở Kapolei, rồi sau đó qua lại với nhau vài lần thì bà Helen khám phá ra bà Mai mê lan hơn tất cả những thứ gì trên đời, hai người hợp với nhau ở cái khoản trồng lan. Dĩ nhiên là bà Helen rủ bà Mai đến mua lan ở vườn của ông Mike, giới thiệu vườn lan và ông Mike cho bà Mai, từ đó bà Mai cứ đến thứ Sáu và thứ Bảy là ghé vườn ông Mike để tìm lan, xây dựng lại cái vườn lan mà khi dọn nhà từ Oregon qua đây mà phải bỏ lại tất cả những cây lan quý mà bà góp nhặt được mấy chục năm nay. Luật ở tiểu bang Hawaii không cho mang cây từ chỗ khác vào đảo nên bà đành bỏ lại nguyên một vườn lan dù cho bà tiếc đứt ruột. Cũng được một chút an ủi là Hawaii xứ của hoa lan nên bà mau chóng có lại được những cây lan bà không mang đi được.

Bà Mai vừa nhắc điện thoại, bà Helen hỏi ngay là lâu nay bà Mai có đến vườn của ông Mike không? Bà Mai trả lời là tuần nào hai ngày ông Mike mở cửa là bà đề có mặt ở đó cả, hôm nay là ngày thứ Sáu bà mới ở vườn ông Mike ra. Tuần này bà mua được nhiều lan lắm. Khi về ông Mike còn bung ra xe cho bà một quả mít chín cây, chín gần rơi cả cuống ra. Về đến nhà bà sợ quả mít chín quá sẽ hỏng nên bà dù mệt cũng phải ráng bóc quả mít. Bỏ ra thấy quả mít ngon quá

nên bà quên cả mệt, háng hái gỡ được 150 múi mít dày cùi và vàng như nghệ. Bà Helen đang nóng lòng với mấy cây *Grammatophyllum multiflorum* nên bà đâu có hào hứng gì về chuyện mít. Bà Mai đang say sưa tả quả mít thì bà Helen ngắt lời, hỏi bà Mai vào vườn ông Mike có thấy cây lan *Grammatophyllum multiflorum* nào không, bà Mai trả lời là có thấy gần hai chục cây đẹp lắm, cây nào cây này nặng trĩu những nụ là nụ. Bà thấy nhiều khách mua lan đứng ngắm

nghe thấy mấy cây này và hình như ông Mike có nói với bà Mai là đã để dành cho bà Helen mười cây. Bà Helen hỏi bà Mai có mua cây nào không? Bà Mai nói là loại này bà đã trồng mấy lần hồi còn ở Oregon rồi, nhưng bà làm chết, giờ chưa muốn thử lại.

Bà Helen nghe nói vậy thì thở dài nhẹ nhõm, ông Mike đã để dành những cây lan đẹp cho bà, nhưng chắc là sáng mai thứ Bảy bà phải đến vườn ông Mike để chọn những cây đẹp chứ không thể chờ được nữa. Nghe bà Mai nói nhiều người nhòm ngó mấy cây lan đó là bà sốt cả ruột lên rồi. Bà hẹn ngày mai sẽ gặp bà Mai ở vườn ông Mike, rồi bà đi vào phòng ngủ, lấy cái áo đầm xanh lá cây nhạt có những cái chấm màu nâu mặc vào, rồi đứng trước gương ngắm nghía.

Cái áo này sẽ được bà mặc trong buổi tiệc sắp đến. Màu của chiếc áo rất hợp với màu hoa xanh lá cây có điểm những sọc màu nâu của những cây *Grammatophyllum multiflorum* sẽ nở rộ rở trong vườn bà hôm ấy.

Bà mỉm cười với cái hình ảnh xinh đẹp của bà gương và nghĩ thầm:

“Cuối cùng mình cũng phải chịu thua ông Mike. Ngày mai phải gác công việc lại mà đi đến vườn lan của ông ấy thôi.”

Xin hẹn và hy vọng gặp lại các bạn trong Tâm Tình Tây Bắc Seattle Tháng Tám, 2019.

Phạm Hảo